

[Ib Thyregod.]

sidder, som hr. Kjær Rasmussen heller ikke synes at ville respektere, må i særlig høj grad gælde folketinget, som ikke bør gribe ind i verserende sager af nogen art. Det kan således ikke være rimeligt, at vi her i folketinget med henblik på de nu verserende sager skulle diskutere fortolkningen af straffelovens § 110a eller andre bestemmelser i straffeloven. Der har i de sidste dage i dagspressen været ført en diskussion om fortolkningen af § 110a, bl. a. om udtrykket „beskriver“, men disse spørgsmål mener jeg ikke det vil være rigtigt at vi her i folketinget kommer ind på. Dette spørgsmål er nu lagt op til domstolenes afgørelse.

Det bør dog slås fast, at det er almindelig anerkendt i dette ting og i øvrigt også i befolkningen, at der er et behov for bestemmelser til værn mod spionage, og at der er behov for et efterretningsvæsen. Ønsker vi overhovedet at forsvare os selv i en krigssituation eller i en truende krigssituation at kunne blive varslet, så er sådanne bestemmelser nødvendige, og de fandtes da også længe før vor tilslutning til NATO, således som statsministeren allerede har påpeget det; disse bestemmelser går helt tilbage til 1914 og er blevet revideret, for så vidt angår straffeloven, kort efter den sidste krig.

De af os, der husker tilbage til den 9. april 1940, vil altid være af den bestemte opfattelse, at vi ikke én gang til må komme i den samme ydmygende situation, som vi var i den 9. april, den situation, som bl. a. var til behandling i den parlamentariske kommission. Må jeg minde om, at de tyske spioner og de meddelere, som fandtes her i landet, i ikke uvæsentlig grad fik de oplysninger, de skulle bruge med henblik på besættelsen af Danmark, fra danske bøger og fra danske tidsskrifter. Vi bør ikke være så naive, at vi ser væk fra disse kendsgerninger ved bedømmelse af vor nuværende situation.

Må jeg minde om, at de bestemmelser, der her er tale om, er blevet revideret netop på grundlag af de erfaringer, vi har gjort i besættelsestiden. Der blev kort tid efter

krigen nedsat et udvalg, som skulle revidere straffelovens bestemmelser på disse områder med henblik på de erfaringer, som vi fra dansk side havde gjort under krigen og besættelsen; der blev ført en diskussion om det bl. a. i Dansk Kriminalistforening. Spørgsmålet blev forelagt folketinget, efter at udvalgsbetænkningen var afgivet fra det sagkyndige udvalg, og sagen blev behandlet såvel i folketinget som i landstinget. Jeg minder om de udtalelser af K. K. Steincke i landstinget, som hr. Langkilde citerede for et øjeblik siden.

Det er derfor klart, at de bestemmelser, der her er tale om, bl. a. § 110a og hele § 110, er revideret under hensyn til de erfaringer, vi havde gjort under besættelsen, og denne situation er det dog ikke udelukket at vi på ny kan komme i, når vi tænker på vores internationale placering og på vores geografiske beliggenhed.

Vi har i Danmark et demokrati, som vel kan forbedres, men som er langt fremme i forhold til en række andre lande. Vi har demokratiske institutioner som f. eks. ombudsmanden, hvor vi har været et forbillede for andre lande; folk fra andre lande kommer hertil for at se, hvorledes ombudsmandsinstitutionen virker. Og vi har, uanset hvad der siges fra enkelte sider, en dygtig, en uafhængig dommerstand til værn for borgernes rettigheder også over for staten. Vi har endvidere — også i modsætning til en række andre lande, specielt de socialistiske lande — en ytringsfrihed, som går langt videre end i disse lande. Men en ytringsfrihed vil altid have sine grænser, nemlig de grænser, som sættes af straffelovgivningen. Om denne er overtrådt i de konkrete sager, skal domstolene og ikke folketinget afgøre, men ingen kan med rette tale om, at ytringsfriheden er truet eller beskåret, fordi vi har en straffelov, der griber ind på disse områder.

Hvad hr. Kjær Rasmussen tilsigter med denne debat, kan jeg ikke vide, men jeg vil i hvert fald udtrykke håbet om, at befolkningen ikke lader sig vildlede af de